

Ky dokument nuk është prova. Prova janë bajtët e ruajtur: HTML-ja e faqes, pamja e saj, dhe zinxhiri i hash-eve që i lidh. Kjo dëshmi është paraqitja e tyre, e prodhuar automatikisht. Verifikohet me kodin më poshtë **pa na pyetur ne**.

ARTIKULLI

TITULLI	Në emër të popullit të Kosovës
ADRESA	https://www.gazetatema.net/blogu-tema/ne-emer-te-popullit-te-kosoves-i586691
BURIMI	gazetatema.net
GJENDJA	online

KOHA

KAPUR NGA NE	17 shtator 2026, 13:12:52 UTC <i>Dritarja jonë e pasigurisë: ± 300 s — intervali me të cilin e kontrollojmë këtë burim.</i>
DEKLARUAR NGA PORTALI	17 shtator 2026, 13:20:00 UTC <i>Koha e deklaruar vjen nga pala që po vlerësohet. Ora jonë nuk preket prej saj, dhe të dyja shfaqen këtu të ndara.</i>

HASH-ET · SHA-256

PËRMBAJTJA	4bbf98c16341d0f047941cd48529db1d8fcb009e266f7bb07d85d01b795a8043
TEKSTI	512c81e3cec6c00506e67c6b9f788c85014733c94625cedab30a87f52f9950f1
PAMJA	cb7ce61da4b61559b8add360a16d040eb1bcc5a35f4d6ea576244aa56925fcbc

ZINXHIRI I PROVËS

KJO HYRJE	a0db8ab7547049e8a12ded15f4d7657fe42ba671f33de120707d8e892295a454
E MËPARSHMJA	—
RRËNJJA MERKLE	—
ANKORIMI	nuk është ankoruar ende <i>Kjo hyrje nuk është përfshirë ende në asnjë pemë Merkle të dërguar. Zinxhiri i hash-eve provon rendin dhe integritetin; koha jo.</i>

SKANOJE PËR TA VERIFIKUAR

Kodi të nxjerr te eksploruesi i STAMLES. Ai regjistër nuk është yni: nëse serveri ynë bie nesër, vula mbetet aty ku është.

Faqja tregon njërën nga tri gjendjet — **nuk u gjet**, **në radhë**, ose **e konfirmuar** me bllokun, rrënjën Merkle dhe transaksionin në Polygon. Krahazo hash-in që gjen atje me atë të shtypur më lart: nëse përputhen, kjo kapje ekzistonte para asaj ore, dhe ne nuk mund ta kishim ndryshuar pas saj.

<https://scan.stamles.eu/verify/a0db8ab7547049e8a12ded15f4d7657fe42ba671f33de120707d8e892295a454>

PAMJA E FAQES

Renderuar nga HTML-ja jonë e ruajtur, jo nga rrjeti. **Riprodhon kopjen tonë, jo pamjen e atëhershme:** stilet dhe imazhet e largëta mund të mos ekzistojnë më ose të kenë ndryshuar.

Motori: chromium-stored+assets · dritarja 1280×1024 px

- [Politika](#)
- [Sociale](#)
- [Kronika](#)
- [Ekonomia](#)
- [Editorial](#)
- [Antena](#)
- [Blog](#)
- [Rajoni](#)
- [Bota](#)
- [Kulturë](#)
- [Sport](#)
- [Lifestyle](#)

English

Built and Monetized by

[Kontakt](#)

English

Alarmi i rreme per bombe ne shkollen "Emin Duraku," "detyrim paraqitje" per Mandi Jataganin: Do ta bej serish nese... Andrej Kurkov vjen ne CODIranii pergjigjet Merzit fundit

Në emër të popullit të Kosovës

17 Shtator 2026, 15:20Blog Nga Ilir Demalia

81 vite burg për katër nga njerëzit që historia e Kosovës i njeh si drejtues të luftës për çlirim.

Nuk dua të hyj këtu në fajësinë apo pafajësinë juridike të Hashim Thaçit, Kadri Veselit, Jakup Krasniqit dhe Rexhep Selimit. Për këtë flet gjykata, flet mbrojtja, flet prokuroria dhe, mbi të gjitha, do të flasë historia.

Por historia nuk është procesverbal gjykate. Dhe pikërisht këtu fillon pyetja që nuk mund të mbyllet me një togfjalësh juridik: çfarë po dënohet në Hagë dhe çfarë po rishkruhet në historinë e Kosovës?

Më 16 shtator 2026, Dhomat e Specializuara të Kosovës në Hagë shpallën fajtorë katër ish-drejtuesit e UÇK-së për disa krime lufte. Thaçi u dënua me 25 vjet, Krasniqi me 25, Veseli me 18 dhe Selimi me 13 vjet burgim. Gjithsej: 81 vjet.

Dhe ironia e parë e historisë është kjo: Gjykata që u krijua për të gjykuar krime të kryera në emër të individëve shqiptarë, sot flet në emër të Kosovës.

Në emër të kujt?

Të Kosovës që luftoi?

Të Kosovës që u masakrua?

Të Kosovës që u dëbua?

Të Kosovës që u bombardua?

Apo të një Kosove juridike të ndërtuar në Hagë, larg Prishtinës, larg fushëbetejave dhe larg kujtesës së atyre që jetuan luftën?

GYKATA QË U KRIJUA NGA PRESIONI I MIQVE

Nuk është sekret që krijimi i Dhomave të Specializuara të Kosovës ishte produkt i një presioni të jashtëzakonshëm ndërkombëtar mbi institucionet e Kosovës. Kosova ishte një shtet i ri, ende i brishtë, që kishte nevojë jetike për mbështetjen e Perëndimit dhe veçanërisht të Shteteve të Bashkuara.

Dhe Kosova pranoi.

Pranoi një mekanizëm që në vetë natyrën e tij ishte jashtëzakonisht i pazakontë: një gjykatë që quhet “e Kosovës”, por që ndodhet në Hagë dhe që vepron përmes një strukture ndërkombëtare.

Mund të thuhet se kjo ishte një domosdoshmëri e drejtësisë.

Mund të thuhet gjithashtu se ishte çmimi politik që Kosova pagoi për mbështetjen ndërkombëtare.

Por ajo që nuk mund të mohohet është paradoksi.

Kosova e krijoi gjykatën nën presionin e aleatëve të saj dhe pastaj po gjykohet prej saj për një pjesë të historisë së luftës së saj çlirimtare.

Sa demokratike është kjo?

Sa e pavarur?

Sa kombëtare?

Dhe mbi të gjitha: sa e aftë është një gjykatë e tillë të kuptojë historinë pa e shkëputur atë nga konteksti i saj?

NGA REÇAKU NË HAGË

Kosova nuk filloi me Hagën.

Kosova filloi me varret.

Filloi me dëbimet.

Filloi me shtëpitë e djegura.

Filloi me fëmijët e vrarë.

Filloi me gratë e dhunura

Filloi me mijëra njerëz të dëbuar nga shtëpitë e tyre.

Masakra e Reçakut u bë një nga momentet që ndryshuan perceptimin ndërkombëtar mbi luftën në Kosovë. Misioni i OSBE-së nën drejtimin e William Walker e bëri Reçakun një pikë qendrore të vëmendjes ndërkombëtare dhe rriti presionin mbi regjimin e Slobodan Millosheviçit.

Pastaj erdhi Rambujeja.
Pastaj NATO.
Pastaj bombardimet.
Pastaj tërheqja e forcave serbe.
Dhe Kosova u çlirua.

Historia nuk mund të shkruhet duke e hequr njërin nga këto hallka.

Sepse është shumë e lehtë, nga një sallë gjykate në Hagë, të marrësh një episod të luftës dhe ta vendosësh nën mikroskop.
Por një popull nuk jeton nën mikroskop. Një popull jeton në histori.

UÇK-ja DHE PARADOKSI I ÇLIRIMIT

Këtu qëndron paradoksi më i madh.
UÇK-ja nuk ishte një ushtri klasike e një shteti të konsoliduar.
Ishte një ushtri guerile e një populli që nuk kishte shtet.
Dhe pikërisht kjo e bënte historinë e saj të komplikuar.
Mund të ketë pasur krime të kryera nga pjesëtarë të saj.

Mund të ketë pasur viktime shqiptare, serbe, rome apo pjesëtarë të komuniteteve të tjera.
Nëse individë kanë kryer krime, ato duhet të hetohen dhe gjykojnë.
Por një gjë është tjetër: të gjykojë një individ për një krim.
Dhe tjetër gjë: të krijosh përshtypjen se historia e një lufte çlirimtare mund të reduktohet në aktakuzën e saj penale.

Këto janë dy gjëra krejt të ndryshme.
Dhe vetë aktgjykimi i fundit e tregon këtë dallim.
Sepse katër të akuzuarit u shpallën të pafajshëm për akuzat për krime kundër njerëzimit, pasi trupi gjykues arriti në përfundimin se prokuroria nuk kishte provuar përtej dyshimit të arsyeshëm ekzistencën e një sulmi të gjerë ose sistematik ndaj popullsisë civile. Pra, edhe vetë gjykata vendosi një vijë ndarëse.

Por pyetja mbetet:
A mund të dënohen individët pa u cenuar historia e një populli?
Po. Por vetëm nëse drejtësia e bën dallimin me kirurgji, jo me çekan.

Në këtë proces kanë dëshmuar 134 dëshmitarë: 125 të thirrur nga prokuroria, dy nga Mbrojtja e Viktimave dhe shtatë nga mbrojtja.

Dhe këtu lind një tjetër pyetje.
A është numri i dëshmitarëve prova e së vërtetës?
Jo.
Një dëshmitar nuk është e vërteta.
Është dëshmi.
Dhe dëshmia duhet të vlerësohet, të krahasohet, të verifikohet, të vendoset në kohë, hapësirë, rrethanë dhe kontekst.
Sepse historia e Kosovës nuk mund të ndërtohet vetëm nga ajo që dikush kujton pas 25 vjetësh.
Historia ndërtohet me dokumente.
Me urdhra.
Me data.
Me vende.
Me komunikime.
Me prova materiale.
Me dëshmi të verifikueshme.
Dhe mbi të gjitha, me kontekst.

HAGA NUK ËSHTË KOSOVA

Këtu qëndron ironia ime më e madhe me Hagën.

Një gjykatë që ndodhet në Holandë, me gjyqtarë ndërkombëtarë dhe një strukturë të krijuar jashtë sistemit të zakonshëm gjyqësor të Kosovës, vendos sot për përgjegjësinë penale të njerëzve që luftuan në Kosovë.
Dhe pastaj vendimi lexohet:
“Në emër të Popullit të Kosovës.”
Në emër të popullit që nuk ishte në sallë.
Në emër të popullit që nuk votoi për gjykatën.
Në emër të popullit që nuk zgjodhi gjyqtarët.
Në emër të popullit që e përjetoi luftën në lëkurën e vet.
Në emër të popullit që humbi njerëzit e vet.
Në emër të popullit që u kthye nga kampet e refugjatëve.

Në emër të popullit që pa NATO-n të hyjë në Kosovë.

Dhe tani, 27 vjet më vonë, drejtësia ndërkombëtare i tregon atij populli se si duhet ta lexojë luftën e vet.
Kjo është ironia që nuk mund të mos thuhet.

PO MILLOSHEVIÇI, KARAXHIÇI, MLADIÇI?

Nuk është argument serioz të thuhet se krimet e kryera nga njëra palë i bëjnë të pamundura krimet e palës tjetër. Jo.

Krimi nuk pastrohet me krim.

Por drejtësia ndërkombëtare duhet të ketë një standard të vetëm.

Nëse gjykohet një luftëtar shqiptar për një krim, ai duhet të gjykohet.

Nëse një ushtar serb ka vararë një fëmijë shqiptar, ai duhet të gjykohet.

Nëse një komandant serb ka urdhëruar dëbimin e mijëra shqiptarëve, ai duhet të përgjigjet.

Nëse një shqiptar ka vararë një civil serb, edhe ai duhet të përgjigjet.

Kjo është drejtësi.

Por drejtësia humbet besueshmërinë kur viktimat fillon të mendojnë se historia e saj po vendoset në peshore me njësi të ndryshme matëse.

Tribunali i Hagës për ish-Jugosllavinë gjykoi figura të larta serbe, përfshirë Millosheviçin, Karaxhiçin dhe Mladiçin.

Por kjo nuk do të thotë se Kosova duhet të mbrohet nga çdo akuzë ndaj shqiptarëve.

Do të thotë vetëm se standardi duhet të jetë i njëjtë.

I njëjti ligj. E njëjta provë. I njëjti standard

Plaga më e madhe e Kosovës nuk është vetëm se katër ish-drejtues të UÇK-së u dënuan.

Plaga është se sot, pas gjithë kësaj historie, ekziston rreziku që brezi i ardhshëm ta mësojë luftën e Kosovës vetëm përmes dosjeve penale.

Kjo do të ishte një humbje historike.

Sepse Thaçi, Veseli, Selimi dhe Krasniqi mund të gjykohen si individë.

Por UÇK-ja nuk mund të gjykohet si një individ.

As Kosova.

As lufta për çlirim.

As historia e një populli.

Gjykata mund të japë një aktgjykim.

Por nuk ka mandat të japë një aktgjykim mbi historinë.

Historia është shumë më e madhe se një dosje.

Është e pamundur të mos shohësh dimensionin politik që rrethon këtë proces.

Sepse katër njerëzit e dënuar nuk janë katër qytetarë të rastësishëm.

Janë figura që kanë qenë në majën e politikës së Kosovës.

Thaçi ishte kryeministër dhe president.

Veseli ishte kryetar i Kuvendit dhe figurë qendrore politike.

Krasniqi ishte kryetar Kuvendi dhe një nga figurat publike të Kosovës.

Selimi ishte një nga figurat e rëndësishme të UÇK-së dhe më pas të politikës kosovare.

Prandaj aktgjykimi nuk mund të ketë vetëm një efekt juridik. Ka edhe efekt politik. Dhe këtë duhet ta pranojmë pa paranojë, por edhe pa naivitet.

Drejtësia dhe politika nuk janë gjithmonë dy botë hermetikisht të ndara. Sidomos në Ballkan.

Sidomos kur bëhet fjalë për luftën e Kosovës. Sidomos kur bëhet fjalë për marrëdhëniet Kosovë–Serbi.

Sidomos kur bëhet fjalë për një konflikt ku ende nuk është mbyllur historia politike.

DHE SOT, ÇFARË MBETET?

Mbetet Kosova.

Mbetet historia.

Mbeten viktimat.

Mbeten varret.

Mbeten dëshmitarët.
Mbeten dokumentet.
Mbeten edhe pyetjet.

Dhe njëra prej tyre është shumë e thjeshtë:
A mund të dënohen luftëtarët pa u dënuar lufta që ata bënë?

Përgjigjja juridike duhet të jetë: po, nëse individualisht provohen krime.
Por përgjigjja historike është më e ndërlikuar.
Sepse lufta e Kosovës nuk mund të futet në një qeli 25-vjeçare.
Nuk mund të dënohet me 18 vjet.
Nuk mund të dënohet me 13 vjet.
Dhe as me 81 vjet gjithsej.

Individët përgjigjen për veprimet e tyre. Historia gjykon një epokë.
Dhe populli ruan kujtesën e vet.

Thaçi, Veseli, Krasniqi dhe Selimi mund të kalojnë vite në burg.
Vendimi mund të apelohej.
Procesi juridik mund të vazhdojë.
Dhe përfundimi përfundimtar ligjor mund të ndryshojë ose të konfirmohet në instancat e tjera.

Por edhe sikur të qëndrojë vendimi, ai nuk e ndryshon një fakt themelor të historisë së Kosovës:

Kosova u çlirua pas një lufte kundër regjimit serb dhe pas ndërhyrjes së NATO-s.

Kjo është historia.
Krimet individuale janë tjetër gjë.
Përgjegjësia penale është tjetër gjë.
Dhe drejtësia duhet t'i ndajë këto dy gjëra.

Sepse përndryshe, në vend që të kemi drejtësi, kemi një tjetër betejë për historinë.

Dhe kjo do të ishte ironia e fundit e Hagës: të mendonte se mund të mbyllte historinë e Kosovës me një aktgjykim.

Jo, të nderuar zotërinj të Hagës.
Mund të mbyllni një proces.
Mund të shkruani një vendim.
Mund të caktoni 81 vite burg.
Por historinë e Kosovës nuk e shkruan Trupi Gjykses.

Atë e shkruajnë dokumentet, dëshmitë, viktimat, luftëtarët, të vrarët dhe brezat që do të vijnë.

Dhe luftëtarët e lirisë, edhe kur një gjykatë i dënon si individë, nuk zhduken nga historia.

Ata do të vdesin një ditë siç vdes çdo njeri.
Por nëse historia e Kosovës do t'i mbajë mend si luftëtarë të lirisë apo vetëm si të dënuar të Hagës, këtë nuk e vendos sot as Brukseli, as Washington, as Beogradi dhe as Haga.
Këtë do ta vendosë koha.

Lini një Përgjigje

Koment *

Emër *

POSTOJE KOMENTIN

Pamja këtu është e ri-koduar për ta futur në dokument. Artefakti autoritar është skedari WebP i ruajtur, dhe hash-i i tij është ai i shtypur te faqja e parë — pra dallimi është i verifikueshëm, jo i fshehur.